

Avtomobili

Človek je že stoletja sanjal o prevoznih sredstvih, ki bi se sama premikala. Vozila, ki jih je premikal v njihovi notranjosti skrit človek, so izdelovali že v srednjem veku. Leta 1490 je Leonardo da Vinci naredil vozilo, ki ga je ročno poganjal človek. Potem ko je James Watt leta 1769 razvil prvi uporabni parni stroj, so se v letih 1769-1770 pojavila prva vozila na parni pogon Francoza Nicolasa Cugota, sledili pa so mu leta 1801 Trevithickova parna poštna kočija, leta 1822 Hancockovo parno osebno vozilo in leta 1873 francoski parni ombius. Takrat so na splošno menili, da so z uporabo pare našli primerno pogonsko sredstvo za vozila.

Istočasno se je razvoj nadaljeval tudi na nekem drugem področju. Leta 1806 je v delavnici gospoda Isaa de Rivaza v Švicarskem kantonu Valais nastalo vozilo, ki se je lahko premikalo nekaj metrov s pomočjo motorja z notranjim izgorevanjem.

Francoz Etienne Lenoir je prišel na misel, da bi pomešal bencinske hlape z zrakom in mešanico uporabil za pridobivanje pogonske moči. Njegov enostavni motor je poganjal vozilo, ki je lahko prevozilo nekaj kilometrov poti iz središča Pariza do predmestja Jonville-le-Pont s hitrostjo 18 kilometrov na uro.

V Kolnu si je Nikolaus Otto uredil majhno delavnico, v kateri je izpolnjeval Lenoirev plinski motor. Pri nekem poskusu se mu je porodila odlična zamisel za razvoj motorja z notranjim zgorevanjem. Vendar ni vedel, da je Francoski inženir Beau de Roscha že leta 1862 teoretično razložil delovanje štiritaktnega motorja.

Po Ottovem plinskem motorju je bil na vrsti Gottlieb Daimler, ki si je prizadeval razviti lahek bencinski motor, ki bi bil uporaben za pogon vozil.